

เหรียญในมือ.

นำเสนอเมื่อ : 26 ธ.ค. 2552

เคยได้ยินไหมที่ผู้ใหญ่มักจะบอกว่า

ถ้าจะรักใคร คิดจะแต่งงานกับใคร

ถ้าเป็นผู้ชายให้นึกถึงตอนที่ผู้หญิงคนนั้นหน้ามันอยู่ในครัว นั่งเลี้ยงลูก ไม่ได้แต่งหน้า ไม่น่ามอง

ถ้าเป็นผู้หญิงให้นึกถึงตอนที่ผู้ชายคนนั้นหัวล้าน อ้วนพุงพลุ้ย นั่ง
กางเกงขาสั้นอยู่กับบ้านไม่หล่อไม่เท่อีกต่อไป

เราทำได้ไหม

เรายังจะรักเขาอยู่ไหม

...เพราะเมื่อถึงตอนนั้นความสวยงาม ภายนอกจะค่อยๆ หดไป

ความรู้สึกเป็นพิเศษกับคนๆ นี้จะถูกรบกวนเคยชินเข้ามาแทนที่

แต่เราจะยังรักเขาอยู่ได้ก็ด้วยความดีในตัวเขา ความเข้าใจ ความเอื้ออาทรต่อกัน...

มีคนเคยกล่าวไว้อีกว่าถ้าจะรักใครสักคนให้พยายามใช้สมองในอัตราที่ใกล้เคียงกับการใช้หัวใจ

อย่ารักจนหลง อย่าให้ความรักทำให้เราตาบอด

ให้มองด้วยสายตาคนภายนอกซึ่งเป็นคนที่ปรารถนาดีต่อเราว่าเขามีความเห็นอย่างไร

การปรึกษาผู้ที่อาบน้ำร้อนมาก่อนยังคงได้ผลดีอยู่เสมอ...

อย่าหลงคนที่ตอนจับตอนเพิ่งคบกันเขามาคอยเอาใจ

เพราะไม่มีใครทำอะไรโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน...

ถ้าเราไม่รัก ไม่สนใจเขา ไม่เคยดีกับเขาเลย วันนี้เขาอาจยังอยู่กับเราและดีกับเรา

แต่ถ้าวันหนึ่งเขาเจอคนที่ดีกับเขามากๆ อย่างที่เขาดีกับ เราในวันนี้ เขาจะยังทนเราอยู่ไหม...

อย่าหลงคนที่วันนี้เขาอดทนกับเราเหลือเกิน เพราะความอดทนทุกคนมีขีดจำกัด...

อย่าหลงคนที่ดีผิดปกติและทำกับเราอย่างคนพิเศษจนน่าใจหาย

เพราะไม่มีใครทำอย่างนี้ในเราได้ตลอดเวลาไปตลอดชีวิต...แต่

ให้เห็นค่าของคนที่ทำให้เรารู้สึกได้ว่าเขาพยายามและอยากจะทำอะไรให้เรา

อย่างน้อยก็เกือบๆ เท่ากับที่เขาอยากทำให้ตัวเขา
เอง...เพราะคนที่ให้เราได้ขนาดนี้หรือมากกว่านี้ก็คงมีแต่พ่อกับแม่เท่านั้น

ถ้าได้เจอคนแบบนี้ อย่าปล่อยให้ผ่านไป และรู้ไว้ด้วยว่าเราคือคนที่โชคดีที่สุดแล้ว...

ในบางครั้งเมื่อเรารอคอยความรักเรากลับหามันไม่พบ

แต่เมื่อเราไม่ต้องการมันกลับประดังเข้ามาจนตั้งตัวไม่ติด

ดังคำที่ว่า

Love is something, That can't be predicted,
It comes as a surprise, when you least expect it.

ไม่มีใครรู้หรือกว่าความรักที่แท้จริงจะมาถึงเมื่อไหร่
เราจะได้เจอคนๆนั้นเมื่อไหร่ หรือคนๆ นี้ที่เจอจะใช้คนที่เรารอ ใหม

บางคนอาจได้เจอคนๆนั้นตั้งแต่ยังเด็กเป็นเพื่อนเล่นกันมา
ในขณะที่บางคนกลับใช้เวลารอคอยครึ่งค่อนชีวิตกว่าจะได้เจอ

บางคนคิดว่าใช่แน่นอนแล้ว แต่สุดท้ายกลับต้องแยกจากกัน

บางคนรู้จักกันมานานไม่ได้คิดอะไรกลับได้ลงเอยกันในที่สุด...

ความรักไม่ใช่เรื่องของการชั่งน้ำหนักว่าใครดีกว่าใคร แต่เป็นเรื่องของใครเหมาะสำหรับเรามากกว่า

ความรักขึ้นอยู่กับ โอกาส เวลา สถานการณ์

ถ้าคนที่เหมาะสมก้าวเข้ามาในชีวิตเราในเวลาที่เหมาะสม

เราพร้อม

เขาพร้อม

นั่นก็เป็นโชคของเรา เป็นสิ่งดีๆที่เกิดขึ้นในชีวิต...

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร คนๆนั้นจะต้องยอมเสียสละ ยอมปรับตัวให้เข้ากับเรา ทำเพื่อเรา

ในขณะที่ เดียวกัน

เราจะต้องเห็นค่าของเขามากพอที่เราจะเสียสละและปรับตัวเพื่อเขาเช่นกัน...

คู่ของใครก็สำหรับคนนั้น... ถ้าคนๆนี้ของเราเขาทำเพื่อเราทุกอย่าง

ถึงเราจะไม่สวย ไม่หล่อ ไม่โดดเด่นกว่าใครๆ

เขาก็ยังคงมองเราเพียงคนเดียว

ปฏิบัติต่อเราอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

และทำให้เรารู้สึกว่าเรามีค่าสำหรับเขาซะเหลือเกิน....

ถึงตอนนั้นคนรอบข้างเราจะดี จะน่ารัก จะเป็นยังไงไม่สำคัญแล้ว

ไม่ต้องพิจารณาแล้ว... เพราะถ้าเราได้เจอคนที่เหมาะสม ที่เข้ากับเราได้

คนที่เราแน่ใจว่าเขามีค่าสำหรับเราจริงๆ

เราก็ไม่จำเป็นต้องมองใครอีกแล้วในโลกนี้...

ถ้าหากไม่เจอคนๆนั้น หรือไม่เจอคนที่เห็นค่าของเรา

ก็ไม่มีอะไรต้องเสียใจ เพราะเรามีค่าและเราควรจะ รู้ว่าค่าของตัวเองมีมากเพียงใด...

"เพชร" ไม่ว่าจะมีคนพบหรือไม่ก็ยังเป็นเพชร ชาติสุดท้ายของเพชรไม่เคยเปลี่ยน

"เรา" ไม่ว่าจะ ได้เจอคนๆ นั้นหรือไม่ เราควรจะรู้ค่าของตนเอง เห็นค่าของตนเอง และรู้ด้วยว่าคุณค่าของเราไม่เคยเปลี่ยนไปเช่นกัน... เหมือนเหรียญในมือ

ไม่ว่าเราจะอยากดูหรือไม่ ผู้ใหญ่จะแบมือให้ดูหรือไม่

เหรียญก็ยังคงเป็นเหรียญๆ เดิมและค่าของมันก็ไม่เคยเปลี่ยนไปจากเดิมเลย รู้สึกเป็นพิเศษอีก...